

மேருமந்திர புராணம்

மூலமும் உரையும்

2. சஞ்சயந்தன் முத்திச் சருக்கம்

141. பஞ்சம கதிக்கண் சென்ற பரமன் தன் சரமமூர்த்திக்கு
அஞ்சலி செய்து வாழ்த்திச் சிறப்பயர்ந்து அமரர் போனார்
வஞ்சமில் தவத்தி னான்சஞ் சயந்தனும் வணங்கிப் போகி
எஞ்சலில் கொள்கை தாங்கி இராப்பகல் படிமம் நின்றான்.

ஐந்தாவது கதியாகிய வீட்டுலகம் எய்திய வைசயந்த பகவானுடைய இறுதி உடலுக்கு
அஞ்சலி செய்து வாழ்த்தி வணங்கிப் பரிநிர்வாணம் என்னும் சிறப்பினைச் செய்தபின்
விண்ணவர் தமதிடம் சேர்ந்தனர். அடுத்த குறைவற்ற தவத்தினையுடைய சஞ்சயந்த
மாமுனிவரும் இறைவனை வணங்கிச் சென்று குறைவற்ற தவ ஒழுக்கத்தினை மேற்கொண்டு
இரவு பகலாகத் தியானத்திலே நிலைத்திருந்தார்.

142. மான்கன்றும் புலியின் கன்றும் மாறியே முலையை உண்ணும்
ஆண்கன்றும் ஆனைக்கன்றும் சிங்கத்தின் கன்றோ டாடும்
உண்தின்று வாழும் சாதி அத்தொழில் ஒழிந்த உள்ளம்
தான்சென்ற சாந்தி யார்க்கும் மாதவன் தன்மை யாலே.

மாமுனிவராகிய சஞ்சயந்தர் தவத்தினது தன்மையினாலே மான்கன்று புலியிடத்தும்
புலிக்குட்டி மானிடத்தும் மாறிச் சென்று பால் உண்டன; காட்டுப் பசுவின் கன்றுகள் சிங்கக்
குட்டிகளோடு சேர்ந்து விளையாடின; ஒன்றை ஒன்று கொன்று உண் தின்று வாழ்க்கை
நடத்தும் பிராணிகளெல்லாம் கொலையை ஒழித்திருந்தன; அனைத்துயிர்களின்
உள்ளத்திலேயும் அமைதி நிலவியது.

143. எலிசென்று நாகம் தன்மேல் ஏறிடும் நாகம் கீரி
நரியுமென் றஞ்ச லில்லை மானமா வாலின் முன்னைப்
புலிசென்று வாங்கும் புல்வாய் கிடந்துழி நடுங்கும் என்று
நலிவுசெய் வேடர் செல்லார் செற்றமில் நற்ற வத்தால்.

செற்றத்தை அடியோடு நீக்கிய அருந்தவ முனிவனது அருளால், அச்சம் சிறிதுமின்றி
எலிகள் பாம்புகளின் மேல் ஏறி விளையாடின; கீரிகள் வருத்துமே என்ற பயமின்மையால்
பாம்புகள் அஞ்சவில்லை, தனித் தன்மையுள்ள கவரிமானின் வாலில் தைத்த முன்னைப்
புலியானது நீக்கியது. மற்ற உயிர்களுக்குத் துன்பத்தைத் தருகின்ற வேடர்களும் நாம்
சென்றால் மான்கள் நடுங்குமென்று அவை தங்கியுள்ள இடங்களுக்குச் செல்லமாட்டார்கள்.

144. ஒருவகைப் பட்ட உள்ளத்து இருவகைத் துறவு தன்னால்
மருவிய குத்தி மூன்றில் சன்னைகள் நான்கும் மாற்றிப்
பொருவில் ஐம்பொறி செறித்துப் பொருந்தி ஆவாசம் ஆறின்
இருவகைச் செவிலித் தாயர் எழுவரைச் செறிய வைத்தான்.

ஒருமுகப்பட்ட உள்ளத்தினால் இருவகைத் துறவுகளை மேற்கொண்டு, மூவகை
அடக்கங்களினால் நான்கு விதத் தொல்லைகளைத் தவிர்த்து இணையற்ற ஐம்பொறிகளின்
ஆற்றலை அடக்கி இன்றியமையா அறுவகைக் கிரியைகளை மேற்கொண்டு, புண்ணிய
பாவங்களைப் போற்றி வளர்க்கும் செவிலித் தாயர்களில் எழுவரை முதலில் ஒழிக்கும்
நோக்குடன் தியானத்தில் நின்றான்.

145. சுத்திஓர் எட்டில்தூயான் ஒன்பதாம் யோகில் ஊற்றுப் பத்தையும் தடுக்க அங்கம் பதினொன்றில் பயின்ற ஞானம் சித்தம் பன்னிரண்டில் சென்று சிந்தையை முறுக்கி யிட்டுப் பத்துமூன் றாகி நின்ற கிரியைப் பயின்றிட் டானே.

தூயோனாகிய மாமுனிவன் எட்டு வகையான தூய்மைகளினால் ஒன்பது யோகங்களை ஏற்று, பத்துவித ஊற்றுக்களைத் தடுத்துப் பதினொரு ஆகம அறிவினைப் பெற்றுப் பன்னிருவகைச் சிந்தனைகளில் மனதைச் செலுத்தி அசையாத தியானத்திலே நின்று பதின்மூன்று ஒழுக்கங்களை ஏற்கும் பயிற்சியில் நின்றான்.

146. காமமாம் அரணி யத்தைக் கடந்தபின் மடங்கல் போலும் வாமம்ஆர்ந் திலங்கும் மாட மனோகர புரத்தைச் சேர்ந்த பீமமாம் அரணி யத்தில் பெரியவன் நின்ற போழ்தில் சாமமார்ந் திலங்கும் மேனித் தானவன் ஒருவன் வந்தான்.

அழகிய மாட மாளிகைகள் நிறைந்த மனோகரம் என்னும் நகரை அடுத்துள்ள 'பீமாரண்யம்' என்னும் பெயருடைய வனத்திலே ஆசையாகிய காட்டினைக் கடந்து, ஆற்றல்மிக்க அஞ்சாத சிங்கத்தைப் போன்ற 'சஞ்சயந்த முனிவன்' தவத்திலே நின்ற காலத்தில் மிக்க கருநிறத்தோடு விளங்கும் மேனியுடன் விஞ்சையன் ஒருவன் அவ்விடத்தே வந்தான்.

(வேறு)

147. வித்துத் தந்தன் என்பவன் விச்சாதர வேந்தன் மத்தத் தந்தி போல்பவன் வானம் வழியாக முத்தத் தந்த மொய்குழல் சாமை யொடுசெல்வான் சித்தத் தந்த மின்றி நின்றவன் மேற்சென்றான்.

வித்துத்தந்தன் என்னும் பெயருடைய மதயானையைப் போன்ற அந்த விஞ்சையர் வேந்தன் முத்துப்போல் அழகிய பற்களையும் அடர்ந்த கூந்தலையுமுடைய தனது மனவை 'சாமை' என்பவளுடன் விமானத்திலே வானத்தில் செல்லுகின்றபோது உள்ளத்தே இருளின்றித் தவத்தில் தங்கிய முனிவருக்கு மேலே வந்தான்.

148. மண்மேல் நின்ற மாதவர்கோன்மீது ஓடாதாய் விண்மேல் நின்ற விமானம் கண்டு வியப்பெய்திப் புண்மேல் வேலால் ஏறுண் டான்போல் புகைந்து ஆற்றான் கண்மேல் கண்டான் கைவலச் செல்விக்கு அணியானை.

மண்ணிலே தவத்தில் நின்ற முனிவருக்கு மேலே கடக்க முடியாமல் விமானம் விண்ணிலே நின்றது. இதைக்கண்டு வியப்படைந்த வித்துத்தந்தன் புண்ணிலே வேல்பட்டவன் போல் துடித்தெழுந்து கேவல ஞானமென்னும் திருமகளுக்கு அணி செய்யும் தலைவனான முனிவனைக் கண்டான்.

149. காணாநின்ற வேரம் கனற்றக் கடிதோடி மாணான் ஏந்தி மாதவர் கோனைக் கொடுவந்து சேணாறு ஓடும் விமான மேற்றிச் செல்கென்றான் வேணார் வெள்ளி மலையின் இவண்கீழ்ப் பரதத்தே.

கண்டவுடனே பல பிறவிகளில் தொடர்ந்து வந்த வைர உணர்வானது கிளர்ந்தெழவும், உயர் குணமற்ற அந்த விஞ்சையன் விரைந்து ஓடிச் சென்று அம்மாமுனிவரைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து தனது வானவூர்தியில் அமர்த்தி மூங்கில்கள் நிறைந்த வெள்ளி மலையின் சாரலிலே உள்ள பரத கண்டத்தை நோக்கி விமானத்தைச் செலுத்தினான்.

150. வந்தான் சூழதா வதியும் அரிநற் சுவணம் பொன்
கந்தார் கயமும் வதிபின் வைத்த நதிமூன்றும்
சந்தார் சண்ட வேகையும் ஆய நாமத்தின்
ஐந்தா றும் சென்று ஒன்றாம் தடத்தின் நடுவாக.

சூழதாவதி, அரிவதி, சுவணவதி, கஜவதி சந்தன மரங்கள் நிறைந்த சண்டவேகை
என்னும் ஐந்து ஆறுகள் ஒன்று சேர்கின்ற இடத்தின் நடுப்பகுதிக்குச் சென்றான். அப்போது,

151. சிந்தை முறுக்கி விமானம் செல்லா நோக்கி
அந்தத் தடத்தின் நடுவே முனியை யவனிட்டு
முன்செய் வினையால் அவன் அம் முனியை முறுக்கினான்
முன்செய் வினையின் மேலே முனியும் உறுகின்றான்.

மிகவும் மனத்தால் முயன்று மந்திர சக்தியைச் செலுத்தியும், ஊர்தி மேலே
செல்லாமல் விண்ணகத்தே நின்றுவிட்ட நிலையை நோக்கிய விஞ்சையன் தான் கொண்டு
வந்த முனிவனை அங்கே விட்டுத் துன்புறுத்த தான் செய்த பழவினை காரணத்தால் அத்தவ
முனிவனும் தான் செய்த பழவினை ஒழிய அத் துன்பங்களை ஏற்றுத் தியானத்தில்
நிலைத்தான்.

152. மத்தத் தந்தி வடிவாய் வீரன் மார்வத்துக்
குத்தக் குறுகா மறியா ஓடிக் கோன்மாவாச்
சத்தி தண்டு தாரை வாள்வேல் தடியேந்தி
எத்தா எறியா விழியா தெழியா விடைந்தோடும்.

துன்புறுத்தத் தொடங்கிய வித்துத்தந்தன் அளவுகடந்து - மதயானையாக மாறி
மார்பிலே குத்துவது போலவும், மிக நெருங்கிய சூலம், தண்டு, கூர்வாள், வேல், தடி
முதலியவற்றைத் தாங்கி வீசியும் நெருப்பெழ விழித்து நோக்கியும், பின்னடந்து சென்று
புலியாக மாறி மீண்டும் முனிவர் மேல் பாயந்தும் துன்புறுத்தலானான்.

(வேறு)

153. வாளெயிறு இலங்க அங்காந்து அரவமாய் வந்து தோன்றும்
கோளரி ஏறுமாகிக் குப்புற்றுக் குலங்கத் தோன்றும்
நீளெரி கொளுவும் சுற்றுநிலம் பிளந்து அதிர ஆர்க்கும்
தோளினைத் துணிப்பன் என்று வாளினைச் சுழற்றித் தோன்றும்.

அந்த வித்துத்தந்தன் பெரிய பாம்பாக மாறி ஒளிமிக்க எயிறுகள் விளங்கும்படி
வாயைத் திறந்துகொண்டு, முனிவனை நெருங்கி வருவான், கொலைத் தொழிலையுடைய
ஆண் சிங்கமாகி நடுங்கும்படி குதித்துச் சிலிர்ப்பான், அவரைச் சுற்றி நெருப்பிட்டுக்
கொளுத்துவான், பூமியே பிளக்கும் வண்ணம் அதிரும்படி ஆர்ப்பரிப்பான், வாளைச்
சுற்றிக்கொண்டு 'கைகளை வெட்டுவேன்' என அச்சுறுத்துவான்.

154. அழல் உமிழ்ந்து இலங்கும் வெவ்வாய் ஓரியாய் அழைத்துக் கத்தும்
சுழலும் வெம்கண்ணவாய் எருவையாய்ச் சுழலஓடும்
மழையெனத் துறுகல் பெய்யாமலை எடுத்திடுவந் தெய்தும்
உழையவர் நடுங்க எல்லா ஊனமும் ஓடுங்கு செய்யும்.

அந்த வித்துத்தந்தன் நெருப்பைக் கக்கும் ஒளிமிக்க வாயினையுடைய நரியாக மாறி
குரலெடுத்துக் கத்துவான், சுழலுகின்ற வெப்பம் மிக்க கண்களையுடைய கோட்டானாகி
சுற்றி ஓடுவான், பெரிய கற்களை மழைபோல் பொழிவான்; மலையைத் தூக்கிக் கொண்டு
முனிவர்மேல் போடுவதற்கு ஓடி வருவான்; அவனது ஏவலரே நடுங்கும் வண்ணம் எல்லையற்ற
தீங்குகளைச் செய்யத் தொடங்கினான்.

155. இனையன பலவும் செய்ய இறைவனும் இவை யெலாம்என் வினையின பயன்கள் என்றே வெகுண்டிலன் வினைகள்மேலே நினைவினை நிறுத்தி நின்றான் ஈசனு நீங்கிப் போகித் தனதிடங் குறுகி யாரும் சலித்தெழும் படியிற் சொன்னான்.

வித்துத்தந்தன் இதுபோன்ற எல்லையற்ற கொடுமைகளைச் செய்தாலும், சஞ்சயந்த முனிவர், 'இவையனைத்தும் நான் முற்பிறவியில் செய்த வினைப்பயன்களே' என்று சற்றும் வெகுளாது தனது வினைகளில் கவனத்தைச் செலுத்தித் தியானத்தில் நின்றான்-கீழோனாகிய விஞ்சையன் அவரை விட்டு நீங்கித் தனது நகரத்தை அடைந்து, அங்குள்ளோர் நம்பும்படி கூறத் தொடங்கினான்.

156. பிலமெனப் பெரியவாயன் பிணமலால் ஒன்றும் தின்னான் மலைபல விழுங்கினாலும் வயிறொன்று நிறைதல் செல்லான் பலபகல் பசியின்வாடிப் பதைப்பின்றி அத்தம் பெற்றால் அலைபல செய்து நம்மை விழுங்கவந்து அரக்கன் நின்றான்.

அரக்கன் ஒருவன் இங்கே வந்திருக்கின்றான்; அவனது வாய் மலைக் குகையைப் போல் மிகவும் பெரியது, பிணங்களைத் தவிர்த்து வேறு எதையும் தின்னமாட்டான், பல மலைகளை விழுங்கினாலும் அவனுடைய வயிறு நிறையாது, பகல் நேரங்களில் பசியோடிருந்து கதிரவன் மறைந்ததும் பல வகையாக நம்மை வருத்தி விழுங்குவதற்காகக் காத்திருக்கின்றான்.

157. இன்றிரா நம்மை யெல்லாம் பிடித்தவன் அடையத் தின்னும் இன்றிரா வாரா முன்னே ஈண்டுநாம் அடையக் கூடி இன்றிரா வண்ணம் செய்யாது ஒழியுமேல் இழந்தும் வாழ்நாள் என்றிடை எவர்க்கும் சொன்னான் எரிநர கத்து வீழ்வான்.

கொடிய நரகத்துக்குச் செல்லும் சினம் மிக்க வித்துத்தந்தன் 'நம் அனைவரையும் இன்று இரவு அவன் பிடித்துத் தின்று விடுவான். எனவே இரவு நெருங்குவதற்குள் நாம் ஒன்று கூடி அவனைக் கொன்று ஒழித்து விடவேண்டும். அப்படிச் செய்யவில்லையேல் நாம் அனைவரும் வாழ்வை இழப்போம்' என்று அங்குள்ளவரை நோக்கி நம்பும்படிக் கூறினான்.

158. எமக்குஇவன் செய்த குற்றம் இல்லைஎன்று இகழ வேண்டாம் உமக்குநான் உறுதி சொன்னேன் உரைத்ததும் பின்னை மெய்யாம் சுமக்கலா மலைகள் ஏந்திச் சொரிந்து அவன் தன்னைக் கொண்மின் எமக்குஇவன் செய்த இன்னாப் பின்னையும் அறிந்து கொண்மின்

'நமக்கு இவன் என்ன தீங்கு செய்தான் என்று நீங்கள் நான் கூறியதைப் புறக்கணிக்காதீர்கள். நான் உங்களுக்கு நன்மையானதைத்தான் சொன்னேன். இவையனைத்தும் உண்மை என்பதைப் பிறகு உணருவீர்கள். எனவே தூக்க முடிந்த மலைகளைக் கொண்டு வந்து அவன்மீது போட்டு அவ்வரக்கனைக் கொல்லுங்கள். நான் அவனால் அடைந்த அல்லலைப் பிறகு அறிந்து கொள்வீர்கள்'.

159. அரக்கன் என்று உரைத்த மாற்றம் செவிப்புறத் துறலும் அஞ்சாது திரைத்துஅடித் தெழுந்து சென்று செறிதவன் பெருமை காணா அரக்கனே இவன்என்று அஞ்சா அருந்தவம் அறிவி லாதார் வரைத்திரள் ஏந்திச் சூழ்ந்தார் வானவர் நடுங்கி யிட்டார்.

வந்திருக்கின்றவன் ஓர் அரக்கன் என்று வித்துத்தந்தன் கூறிய சொற்களைக் கேட்டவுடனே அனைவரும் அச்சம் கொண்டு, போர்பறைகளை முழக்கிய வண்ணம் கடல் அலைகளைப் போல் திரண்டு எழுந்து முனிவன் இருக்கின்ற இடம் சென்று இவன் அரக்கனே என முடிவு செய்து எதற்கும் அஞ்சாமல் மேற்கொண்டிருக்கும் தவத்தின் பெருமையை உணராமல் மலைகளை ஏந்தி அவரைச் சூழ்ந்தனர். இதைக் கண்ட தேவர்களும் நடுங்கினர்.

160. மின்னொடு தொடர்ந்து மேகம் வெடிபட இடித்துத் தோன்றிப் பொன்மலை தன்னைச் சூழ்ந்து புயலினைப் பொழிவ தேபோல் மின்னும்வெள் ளெயிற்றர் மேனிக் கரியவர் வெடிப்ப ஆர்த்துக் கன்மழை பொழிய வீரன் கனகமா மலையின் நின்றான்.

உலகம் வெடிக்குமாறு மின்னலும் இடியும் சேர்ந்து முழங்கி மேகமானது பொன்மலையைச் சூழ்ந்து மழையைப் பொழிவது போல் கருமையான உடலையும், வெண்ணிறப் பற்களையும் உடைய விஞ்சையர் ஆர்த்து முழங்கிக் கற்களை மழை போல் பொழிய ஆன்ம பலம்மிக்க மாமுனிவனாகிய சஞ்சயந்தன் அசையாது மேரு மலைபோல் யோகத்தின் நின்றான்.

161. வந்த தானவர் வரையெடுத்து எறியவும் மாதவம் சலியாதே நின்ற தன்மையைப் பொறுக்கலாதான் செய்த வெறுப்பை மாதவன் நோக்கி இன்றுஇவன் செய்தல் எண்வினை கழிந்தபின் யாவர்க்கும் அரிதாகும் என்று சுக்கிலத் தியானவாள் ளுத்துஇடர் வினைப்பகை உடைக்குற்றான்.

திரண்டு வந்த விஞ்சையர் மலைகளைத் தூக்கி எறிந்தபோதும், நடுக்கமின்றி உறுதியான தவத்தில் நின்றிருந்த திறத்தினைப் பொறுக்காத வித்துத்தந்தன் இயற்றிய கொடுஞ் சொற்களை நோக்கி முனிவன், 'இன்று இவன் செய்கின்ற செயல்களை எண் வினைகளும் கழிந்தபின் யாராலும் செய்ய இயலாது' என்று சுக்கிலத் தியானம் என்னும் வாளினை ஏந்தித் துன்பம் தருகின்ற வினையாகிய பகைவர்களை அழிக்க தியானத்தில் நிலைத்தான்.

(வேறு)

162. வீரன் மேற்செலும் வெகுளி வெந்தீயினன் விரைந்தே மாரி போல்பல மலையெடுத்த தெறிந்தனன் எறிய வீரன் மேற்செலும் வெகுளியை விலக்கிப்பன் னூறு வாரம் சென்றபின் பமத்தினைப் பறித்துஎறிந் திட்டான்.

வீரம்மிக்க மாமுனிவராகிய சஞ்சயந்தரின்மேல், நெருப்பைப் போன்ற கோபம் கொண்டு விரைந்து சென்று மலைகளைத் தூக்கி மழைபோல் சொரிந்தான். அதைக்கண்ட முனிவரன் அவன்மீது சற்றும் செற்றமின்றி அவனது துன்பத்தைத் தொடர்ந்து பொறுத்துக்கொண்டு அமைதியுடன் நிற்க 'பிரமத்த குணத்தானம்' என்னும் அருங் குணத்தானத்தைக் கடந்து 'அப்பிரமத்த குணத்தானம்' என்னும் ஏழாம் குணத்தானத்தை எய்தினான்.

163. விண்புதைக்கவெஞ் சரம்அவன் பொழிந்தனன் விண்ணோர் கண் புதைத்து மெய்ம் மயங்கினர் முனிவனும் அறிவன் பண்பு மெய்த்தவர் தன்மையும் நூலையும் பார்க்கும் கண்பு தைக்கும் ஓர்எழுவரை அக்கணத்து அழித்தான்.

வித்துத்தந்தன் அடுத்து வானமே மறையும் வண்ணம் கணைகளைப் பொழிந்தனன், அதைக்காண்ப் பொறுக்காத வானவர் கண்களை மூடிக்கொண்டு சோர்வெய்தினர், சஞ்சயந்தனும் இறைவன், குரு, நூல் இவற்றை உணராமல் தடுக்கும் ஏழு கர்மங்களைக் கண் நேரத்தில் ஒழித்தான்.

164. கவ்வை நூற்றுடன் எரிகனல் கடுகினன் கடுக எவ்வம் தீர்முனி வினைகளை அழிப்ப னென்று எண்ணா பவ்வம் நூறுநூ றாம்வினைப் பகை நிலைத் தளர்த்தான் புவ்வியோடு நின்று அணியட்டி தன்னையும் புணர்ந்தான்.

நெருப்புப் போன்ற கணக்கற்ற துன்பங்களைத் தொடர்ந்து கொடுப்பதற்கு முனிவனை வித்துத்தந்தன் நெருங்கினான். முனிவரனும் எஞ்சிய கருமங்களை ஒழிப்பேன் என்ற

உறுதியுடன் பல நூறு கடற்காலம் தொடரும் வன்மைமிக்க வினைகளின் உறுதியைக் குலைத்தான். அதனால் 'அபூர்வகரண குணத்தானம்' என்னும் எட்டாம் நிலையை எய்தி பிறகு 'அநிவிருத்திகரண' குணத்தானத்தையும் அடைந்தான்.

(வேறு)

165. காரட்ட மேனி யானும் கண்டவர் நடுங்கும் வண்ணம்
ஒரெட்டு திசைகள் மேலும் உருமெனத் தோன்ற வீரன்
ஆரட்டி யோடும் கூடா வினைப்படைத் தலைவ ராய்
ஈரெட்டு வினையர் தம்மை யெடுத்தெறிந் திட்டு நின்றான்.

கார்மேகத்தைப் போன்ற கருநிறம் பொருந்திய வித்துத்தந்தன் பார்ப்பவர் பதைக்கும் வண்ணம் எண் திசைகளிலும் முழங்கித் தோன்ற முனிவரனும் கலங்காமல் எட்டாம் குணத்தோடு நின்று வினைகளின் படைத் தலைவர்களாகிய பதினாறு பிரகிருதிகளை வென்று ஒழித்து சுக்கில தியானத்தில் நிலைத்து நின்றான்.

166. மயக்கப்போர் அரசன் மக்கள் வந்து எண்மர் தம்முள் ஒன்றிக்
கயக்கறப் பொருது மாயக் காய்ந்தலி மாய்ந்த பின்னை
வியக்கவந்து ஒருத்தி வீழ்ந்தாள் மெல்லியர் அறுவரோடும்
உயப்பிழைத் தொருவன் நின்றான் ஒருங்குபோர் தொடங்கி மாய்ந்தான்.

மாய்ப்போர் செய்யும் 'மோகனீயம்' என்னும் மன்னனுடைய மக்களாகிய எண்மரும் ஒன்றுபட்டுச் சோர்வின்றி போர் புரிந்து இறுதியில் ஒழிந்து போக, அடுத்து வந்து தாக்கிய நடும்சக வேதம் என்னும் வினைப் பிரகிருதியும் அழிந்தவுடன், 'பெண் வேதம்' என்னும் வினையானது வியக்கும் வண்ணம் அறுவினைகளின் துணையுடன் தோன்றி தாக்க, அவளும் அறுவருடன் மடிந்தாள். ஆனால் அப்போது தப்பிய 'ஆண் வேதம்' என்னும் வினைப் பகைவன் நின்று போர்புரிய இறுதியில் அவனும் தொலைந்தான்.

167. கல்மழை கவணிற் பெய்தும் கணைமழை வில்லில் பெய்தும்
எல்லையில் இடும்பை செய்தல் இறைவன்மேல் உறாமை நோக்கிப்
புல்லியர் பொறாது நால்வர் போர்முறை மூவர் வீழ்ந்தார்
மெல்லியான் ஒருவன் வீழ்ந்து கிடந்துபின் மாய்ந்து போனான்.

கற்களை கவணில் வைத்து எறிந்தும், அம்புகளை வில்லில் தொகுத்துப் பொழிந்தும், கணக்கற்ற கொடுமைகளைச் செய்தும், அவை இறைவனை ஒன்றும் செய்யாத நிலைமையை நோக்கி, வினைகளிலேயே அற்பர்களாகிய நால்வரில் ஒருவனைத் தவிர மூவர் போர்புரிய மூவரும் ஒருவர் பின் ஒருவராக ஒழிய இறுதியில் எஞ்சிய ஒருவனும் 'சூட்சம சாம்பராயம்' என்னும் ஒன்பதாம் குணத்தானத்தில் மறைந்து ஒழிந்தான்.

(வேறு)

168. விளங்கு வாள்எயி நிலங்க நக்கு உருமெனத் தெழியாப்
புளங்கொள் கார்முகிலென விழியாப் பொடித் தெழுந்தான்
துளங்கு சுக்கிலத்தியான வாள் துளக்கறப் பிடியாக்
களங்கொள் சிந்தையன் பசலைநித் திரைகளைக் கடிந்தான்.

வெண்ணிறப் பற்கள் இலங்கும்படி இடிபோல் முழங்கி, கருமேகம் போன்ற உடல் சிலிர்த்து, கண்களை விழித்து நோக்கி மேலும் துன்புறுத்த முற்பட்டான். முனிவரும் தூய்மை ஒளி சிறக்கும் சுக்கிலத்தியான வாளெடுத்துச் சற்றும் சலிக்காது உறுதியுடன் பத்தாம் குணத்தானத்தை எய்தியபோது பசலை, நித்திரை என்னும் வினைப் பகுதிகளை விலக்கி ஒழித்தான்.

169. கணம் கடந்தபின் கண்மிசை நால்வரைக் காணாப்
பிணங்கும் எல்லையுள் அறிவினைச் செறவுறுத்து ஐவர்
இணங்கி வந்து ஐவரிடையுறும் அவரொடும் எதிர்ந்தார்
மணந்து மற்றவ் ஈரெருவரும் கணத்திலே மடிந்தார்.

ஒரு கண நேரம் சென்றதும், தரிசனாவரணீயம் என்னும் நான்கு வினைப் பகைவர்கள்
தோன்றினர், அவர்களை ஒழிக்க முயலும்போது 'ஞானாவரணீயம்' என்னும் ஐவரும்
'அந்தராயம்' என்னும் ஐவருடன் ஒன்றுகூடி அனைவரும் அதாவது பதினான்கு வினைப்
பகைவர்களும் தாக்கினர். அப்படிச் சேர்ந்து தாக்கிய அவர்கள் அனைவரும் ஒரு
கணத்தில் ஒருங்கே மாய்ந்தனர்.

170. காதி நாலர சழிந்தன அழிதலும் கைவல ஒரு நான்மை
போதி ஆதிகள் புணர்ந்தன புணர்ந்தலும் புகழ்ந்து உலகு ஒரு மூன்றும்
சோதி மாமலர் சொரிந்து வந்தடைந்தனர் அடைதலும் துயரெத்தித்
தீது செய்தவன் திகைத்தனன் திகைத்திடா நிலத்திடைப் போய் வீழ்ந்தான்.

காதி கர்மங்களாகிய நான்கு அரசுகள் அடியோடு அழிந்த உடனே, கடையிலா
அறிவு முதலிய நான்கு ஒப்பற்ற தன்மைகள் வந்து சேர்ந்தன. அப்படிச் சேர்ந்தவுடனே
மூவுலகத்திலுள்ள தேவர்கள் அனைவரும் விரைந்து ஒன்றுகூடி ஒளிமிக்கக் கற்பக
மலர்களைச் சொரிந்தனர், இதுகாறும் துன்பத்தைச் செய்த வித்துத்தந்தன் திகைப்பும்
துயரமுமடைந்தான். அப்படி மயங்கித் திகைத்து விலகிச் சென்று வீழ்ந்து கிடந்தான்.

(வேறு)

171. பகலவன் எழுச்சியிற் பவணர் தோன்றினார்
இகலிடத் தவர்கள் எண் திசையும் ஈண்டினார்
முறைமலர் சொரிந்து மேலவர்கண் மூடினார்
இகல்ஓறுத் தவன் செப்பின் மணியை ஒத்தனன்.

பவண தேவர்கள் பகலவன் போல் கீழே இருந்து தோன்றினர், மத்திய
உலகத்திலுள்ள வியந்தர, சோதிட தேவர்கள், திசைகள் எட்டிலிருந்து வந்தனர், கற்பக
மலர்களைச் சொரிந்த வண்ணம் மேலுலக தேவர்கள் இறங்கினர். இவர்களுக்கு இடையில்
மாணிக்கப் பேழையினுள் வைக்கப்பட்ட வைரமணியைப்போல் கர்மங்களை ஒழித்த
இறைவன் தோன்றினான்.

(வேறு)

172. தாம நான்றன சந்தன மெழுகின சருபலத் தான்வந்த
தும மார்ந்தன சுடர்விளக் கெரிந்தன சொரிந்தன மலர்மாரி
வாம வாரியின் வால்வளை யரிசியின் மங்கையர் நடமுன்னாக்
காம வேளைவென் றிருந்தவன் திருந்தடி பணிந்துடன் துதிசெய்தார்.

எங்கும் மலர் மாலைகள் தொங்கவிடப்பட்டன. சந்தனத்தால் மெழுகப்பட்டது,
பலவகை இனிப்புக்களோடும் பழங்களோடும் கொண்டு வரப்பட்ட அகிற்புகை எழுந்தது,
மணி விளக்குகள் எரிந்தன, மலர் மழை பொழிந்தது, தூய வெண்ணிறச் சங்கு
வளையல்களை, ஒத்த நிறமுடைய அர்ச்சனைக் குரிய அரிசியோடு வந்த தேவ மாதர்களின்
தூய்மையான ஆட்டத்திற்கெதிரே நின்ற காமனை வென்ற இறைவனது ஒப்பற்ற அடிகளை
அனைவரும் பணிந்து துதிக்கத் தொடங்கினர்.

தேவர்கள் துதி

173. விதிகள் நான்கையும் கடந்தனை அடைந்தனை விகலமில் ஒரு நான்மை
மதிகள் நான்கையும் கடந்தனை அடைந்தனை உலகெலாம் மதியொன்றில்
கதிகள் நான்கையும் கடந்தனை அடைந்தனை அகதியைக் கதியின்றித்
துதிகள் நான்கையும் கடந்ததோர் துறவுடைச் சுகத எம்பெருமானே.

காதி கர்மங்கள் நான்கினையும் வெற்றி கண்டாய், குற்றமற்ற கடையிலா நான்கையும் எய்தினாய், நான்கு வகையான அறிவினுக்கும் மேலான கேவல அறிவை அடைந்தாய்; அந்த அறிவினால் லோகம் அலோகம் என்னும் அனைத்தையும் ஆட்கொண்டாய்; நான்குவகைப் பிறவிகளை வென்றாய்; வேறு வகையின்மையின் வீட்டுலகை அடைந்தாய்; நான்கு வகையான துதிகளும் இனித் தேவையின்மையின் மேலான தன்னுள் தானே ஆழ்ந்திருக்கும் இன்பத்தை எய்திய எமது இறைவனே!

174. உலகம் மூன்றையும் ஏந்திடும் ஆற்றலை ஒருகணத்து உலகத்தின் அலகில் நீளமும் அகலமும் உயரமும் அணுவினால் அளக்கிற்கும் இலகு தன்மையை இயல்பில் அவ்வுயிர்களும் இயற்றும் அத்தொழில் செய்து விலகி நின்றிடும் விசித்திரக் கிரியைநல் வீரிய விறல்வேந்தே.

மூன்றுலகங்களையும் ஆட்கொள்ளும் ஆற்றலைப் பெற்ற நீ ஒரு கணப் பொழுதில் இவ்வுலகின் நீளம், அகலம், உயரம் முதலியவற்றை அணுவளவு சுத்தமாய் அறியும் ஒப்பற்ற தன்மை எய்தினாய்; அனைத் துயிர்களும் தம் இயல்புக்கேற்ப ஆற்றும் தொழில்கள் அனைத்தையும் வகுத்தளித்தாய்; இருப்பினும் அவற்றுள் எதிலும் ஆர்வமில்லாது நிற்கும் அற்புதத்திறன்மிக்க எல்லையற்ற ஆற்றல் மிக்க இறைவனே!

175. மறைகள் மாய்ந்திட வான்பொறி ஐந்தையும் மாற்றிமற்று அவற்றால்ஆம் முறையும் நீங்க மூவுலகினோடு அலோகின்முகக் காலத்தின் நிகழ்வெல்லாம் உறலும் ஓர்தலும் இன்றியே ஓர்கணத்து ஒற்றுமை முதலாய அறியு நின்னறிவு அறிவதோரறி வெமக்கு அருள்செய் எம்பெருமானே.

உயிரின் இயல்பான உயர் குணங்களை மறைக்கும் கொடிய வினைகள் நீங்கவும், ஐம்பொறிகளைப் புலன்கள் வழிச் செல்லாது தடுத்து அவற்றின் செயல் நீங்கவும், மூன்று வகையான இவ்வுலகத்துடன் அப்பாற்பட்ட அலோகத்தினது முக்கால நிகழ்ச்சிகளைச் சென்றறிதல் சிந்தித்தறிதல் என்பதில்லாமல் ஒரு கண நேரத்தில் ஒன்றுவிடாமல் அனைத்தையும் அறிகின்ற உனது அறிவானது மிகவும் தூய்மையுடைய அறிவாகும். அத்தகைய அறிவு எமக்கும் அமையும்படி அருள் செய்வாய் இறைவனே!

176. பொறிகள் ஆறில் ஐம்புலத்தின் நாற்கதியின் முக்காலத்து இருபோகத்து உறவியாவையும் உற்ற இன்பத்தினோடு உனது இன்பந்தனை ஒப்பித்து அறியின் மற்றவை அணுவும் ஆகாயமும் அனைய உன் பேரின்பத்து உறைதி யுண்ணை நீ யுன்னுளே அனுபவித்து உலகஉத்தமன் நீயே.

பொறிகள் ஆறில், ஐம்புலங்களில், நான்கு பிறவிகளில், முக்காலத்திலும், இரு போகங்களில் சிக்குண்டு சூழலும் உயிர்கள் அனைத்தும் அடைந்த இன்பங்களை ஒன்று திரட்டி உனது இன்பத்துடன் ஒப்பிடும்போது அவை அணு அளவாகவும் உனது இன்பம் ஆகாயத்திற்கு நிகராகவும் உள்ளது. அத்தகு இன்பத்தில் ஆழ்ந்து அனுபவிக்கும் நீயே இவ்வுலகில் மேலானவனாவாய்.

177. செறிந்த மாதவன் திருவடித்தலத்தில் இப்படிச்சில துதி சொன்னார் எறிந்த காதியின் எண்குணனாயினன் எய்தினன் உலகுச்சி பறந்துவந்து நல் பழுமரப் பறவையின் பன்னகர் முதலானோர் நிறங்கொள் மாமலர் சொரிந்தனர் ஏத்தினர் வேர்த்தன வினை எல்லாம்.

என்று கடையிலா அறிவு முதலிய நான்கும் நிறைந்த இறைவனது திருவடிகளை இவ்வாறு புகழ்ந்து நின்ற நிலையில் எஞ்சிய நான்கு அகாதி வினைகளும் கெட, மேலும் நான்கு தன்மைகளை அடைந்தவனாய், வீடு பேறெய்தி உலகுச்சியை அடைந்தான். தேவர்கள் பழ மரங்களை நூடும் பறவைகள் போல விரைந்தெழுந்து சூழ்ந்து வண்ணமலர்களைச் சொரிந்து ஏத்தினர், அப்போது அவர்களுடைய வினைகள் விலகின.

178. அமிர்தினும் நஞ்சு கண்ணுக்கு அழகிதென்று உண்டவன்போல் திமிரமாம் வினையை நீக்கிச் சித்திசெய் தவத்திற்கு ஆக்கும் அமரனது உருவம் கொண்ட முனிவனாம் குமரன்தானும் தமர் என மகிழ்ந்து நெஞ்சில் சாலவும் பணிந்து நின்றான்.

அமுதத்தைக் காட்டிலும் கண்ணுக்கு அழகாகக் தோன்றிய நஞ்சே சிறந்ததென்று உட்கொண்டவனைப்போல் முன்பு தவம் செய்திருந்த சயந்தன் தரணேந்திரனது உருவத்தைக் கண்டு விரும்பி கொடிய வினைகளை நீக்கி வீடுபேறளிக்கும் தனது தவ ஆற்றலினால் அமரனாகி இங்கு வந்தவன், இப்போது வீடு பேறடைந்த இவர் நமது உறவினர் என உணர்ந்து மனம் மகிழ்ந்து மிகவும் பணிந்து நின்றான்.

179. வில்லொடு கணைகள் வேல்கோல் விட்டெறி பிண்டி பாலம் கல்லொடு மரமும் வாவி திடர்படக் கிடந்த காணா எல்லை செய்து அவதியால் பார்த்துஇவன் செயலோ ஈதுஎன்னாப் பல்லவர் நடுங்க ஓடிப் பாதத்தால் உதைப்ப வீழ்ந்தான்.

விற்களும், அம்புகளும், வேலும், தாக்கும் கோல்களும் பிண்டிபாலம் முதலிய கொடிய கருவிகளும், கல்லும், மரமும் அந்தப் பொய்கைத் துறை முழுவதும் தாறுமாறாக் குவிந்திருப்பதைக் கண்டு தனது அவதி ஞானத்தினாலே இவற்றால் இறைவனை இந்த விஞ்சையன் தாக்கி இருக்கின்றான் என்பதை உணர்ந்து, அனைவரும் நடுங்கும் வண்ணம் விரைந்து ஓடிச்சென்று வித்துத்தந்தனைத் தனது காலால் உதைக்க, அவன் பதைத்துப் பதறி வீழ்ந்தான்.

180. மேக பாசத்திலே தோன்றும் மின்ன தந்தத் தானைப் போக பாசத்தின் வந்து பொருந்திய சுற்றத் தோடும் நாக பாசத்தில் கட்டா நடுக்கடல் இடுவன் என்னச் சோகபா சத்தின் நாவாய் உடைந்தவர் துயரமுற்றார்.

கார்மேகக் கூட்டத்தில் தோன்றும் மின்னலைப் போன்ற ஒளிமிக்க பற்களையுடைய வித்துத்தந்தனையும், பேராசையினால் உடன்வந்த அவன் சுற்றத்தினரையும், நாகபாசத்தினால் கட்டிக் கடலின் நடுவே போடுவேன் என்று கூறக்கேட்ட அனைவரும் நடுக் கடலிலே கப்பல் உடைந்து போகக் கலங்கியவர் போல துயருற்றனர்.

181. தரணத்தன் கோபம் காணாத் தானவர் தலைவ ரெல்லாம் மரணம் இன்று எய்திற்று என்னா மயங்கிய மனத்தராகிச் சரணம் உன்சரணம் என்னாச் சார்ந்தனர் பலரும் சோர்ந்தார் கரணம் புலங்கள் காணார் கைதொழுது இறைஞ்சி மாதோ.

தரணேந்திரனது சினத்தைக் கண்ட விஞ்சையர் தலைவர்கள் அனைவரும் இன்று நமக்கு முடிவு எய்தியதென்று சோர்ந்த உள்ளத்தராகி தப்பும் வழி அறியாராய், அனைவரும் கைகூப்பி 'நாங்கள் உனது அடைக்கலம்' என இறைஞ்சி நின்றனர்.

182. மின்னத்த தந்தத்து இந்தப் பாவிதான் விதேயத்து இன்று முன்னைத்தன் பாவத்தாலே முனிவனைக் கொண்டுவந்து கன்மொய்த்த திணிதிண் தோளாய் கயத்திடை இட்டு நம்மைத் தின்னத்தான் அரக்கன் வந்தான் இன்றெனச் செப்பலோடும்

கல் போன்ற திண்ணிய தோள்களையுடைய தரணேந்திரனே! மின்னலைப் போன்ற பற்களையுடைய இந்தப் பாவியாகிய வித்துத்தந்தன் தனது வினைப்பயனால், விதேக நாட்டிலே இருந்த இந்த முனிவரைக் கொண்டு வந்து வாவிதின் கரையிலே விட்டுவிட்டு, எங்களிடம் வந்து நம்மை எல்லாம் தின்பதற்கு ஓர் அரக்கன் வந்திருக்கிறான் எனக் கூறினான்.

183. அறிவிலான் சொல்லை மெய்யென்று அஞ்சினோம் அடையக் கூடி
மறுவிலான் தவத்தின் தன்மைப் பயத்தைநாம் மதிக்க மாட்டாச்
சிறியர்யாம் செய்த தீமை பெரியைநீ பொறுக்கல் வேண்டும்
இறைவனே எடுத்துக் காட்டாம் என்றவர் பணிந்து நின்றார்.

இந்த அறிவற்றவனுடைய பேச்சைக் கேட்டு அஞ்சிவிட்டோம். குற்றமற்ற
தவமுனிவரின் பெருமையை உணரமுடியாத அற்பர்களாகிய நாங்கள் அனைவரும் சேர்ந்து
செய்த இத் தீமையை உயர்ந்தவனாகிய நீ பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். எங்கள்
கொடுமையை எல்லாம் பொறுத்துப் புகழ் எய்திய இறைவனே இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக
விளங்குகின்றான்; எனவே அருள் செய்வாயாக என வேண்டிப் பணிந்தனர்.

184. புலியினைக் கண்டு போக்கற்று அடைந்தபுல் வாய்கள் போல
மெலியவர் உரைக்க நெஞ்சம் குழைந்து பாசத்தை நீக்கிப்
பலரையும் போகவிட்டு இப்பாவியைச் சுற்றத் தோடும்
ஒலிகடல் இடுவன் என்னா உடன்று அவன் எழுந்த போழ்தில்.

புலியினைக் கண்டு அஞ்சிய மான் வேறு வழியின்றிப் புலியிடமே அடைக்கலமானது
போல் எளியவர்கள் தாழ்ந்து வேண்டியதைக் கண்டு மனமிரங்கித் தனது கொடிய நாக
பாசத்தை நீக்கி அவர்களை விடுதலை செய்து; அக்கொடியவனாகிய வித்துத்தந்தனையும்
அவனது நெருங்கிய சுற்றத்தினரையும் ஒலிமிக்க கடலிலே இடுவேன் என எழுந்தான்.
அந்த நேரத்தில்-

185. நீதிதா னத்தினால் எண் வினைகளை வென்ற வீரன்
பாததா மரைகள் ஏத்திப் பரிவிண்ணக் கிரியை முற்றி
ஆதிதா பத்து நாமத்து அமரன்நின் றவனை நோக்கிக்
கோபதாபத்தை நீக்கிக் குணம்கொளக் கூறலுற்றான்.

எண் வினைகளையும் முறையாகக் கழித்து வென்ற வீரனாகிய சஞ்சயந்த
பட்டாரகருடைய பாத தாமரைகளை ஏத்திப் புகழ்ந்து பரிநிர்வாணப் பூசையை முடித்து நின்ற
கல்பவாசி தேவனாகிய 'ஆதித்யாபன்' என்னும் வானவன்; தரணேந்திரனுடைய கோபத்தின்
கொடுமையைத் தணித்து அமைதிகொள்ளச் செய்து கூறத் தொடங்கினான்.

186. இவன்செய்த குற்றம் என்கொல் எருதுபோல் இருந்த ஏழை
இவன்செய்த போழ்தில் சால அருள்செய வேண்டும் அன்றி
இவன் தன்னை அணையார் உன்றன் கோபத்துக்கு இடமு மல்லர்
உவந்தின்னம் ஒன்று கேளாய் உரைக்கின்றேன் உரகர் கோவே.

எருதுபோல் வளர்ந்திருக்கும் இந்த எளியவன் என்ன குற்றம் செய்தான்; அப்படிச்
செய்திருந்தாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாது அருள் செய்ய வேண்டும்; மேலும் இவனைப்
போன்றவர்கள் உனது கோபத்திற்கு உரியவருமல்லர்; நரகர்கள் தலைவனே! ஒரு
நிகழ்ச்சியைக் கூறுகின்றேன் மகிழ்ச்சியுடன் கேட்பாயாக.

187. ஆதிவேதத்து நாதன் புருஇந்த உலகம் ஏத்த
நீதிமா தவத்தைத் தாங்கி நிறைந்த யோகத்தின் நின்ற
போதின் ஆதரத்தின் வந்தார் போகவா தரத்தி னார்கள்
தீ திலாக் குணத்தி னார்கள் விநமியும் நமியும் என்பார்.

பழையான வேதங்களுக்கெல்லாம் தலைவனாகிய 'புரு' என்னும் இடப
தீர்த்தங்கரரானவர் இவ்வுலகம் ஏத்தும் வண்ணம் அனைத்தையும் துறந்து முறைப்படி
தவத்தில் நிற்கின்றபோது தீதற்ற நற்குணமுயைவர்களாகிய விநமி, நமி என்பவர்கள் இன்ப
வாழ்க்கையை விரும்பியவர்களாய் மிகவும் ஆர்வத்துடன் இறைவனிடத்திலே வந்தார்கள்.

188. வந்தவர் இறைவன் பாதம் வலங்கொண்டு வணங்கி வாழ்த்தி
அந்தமில் நிதியும் நாடும் அரசருக்கு ஈந்த அந்நாள்
வந்திலம் அடிகள் இன்றே வந்தனம் மண் எமக்குத்
தந்தபின் அன்றிப் போகோம் என்று தாழ்ந்து ஏத்தி னாரே.

வந்தவர்கள் இறைவனை வலங்கொண்டு வணங்கி வாழ்த்தி இறைவனை நோக்கி,
'ஐயனே! தாங்கள் நாடு நகரங்களையும், அளவற்ற செல்வங்களையும் உரிய மன்னர்களுக்குப்
பகிர்ந்தளித்த காலத்தில் நாங்கள் அங்கில்லை. இப்போதுதான் அறிந்து எமது பங்கினைப்
பெறுவதற்கு வந்துள்ளோம். எங்களுக்குரிய அரசினைப் பெற்றாலன்றி இவ்விடத்திலிருந்து
போகமாட்டோம். அருள வேண்டும்' எனப் புகழ்ந்து ஏத்தத் தொடங்கினர்.

(வேறு)

189. மூன்றுலகம் ஏத்தவரும் முத்திக்கு இளவரசாய்
ஆன்ற அணுத்தரத்துள் அன்றமர்ந்தாய் நீயே
ஆன்ற அணுத்தரத்துள் அன்றமர்ந்து வந்தாயே
மூன்றுலகம் ஏத்தியவாறு சொல்ல முடியாதே.

'மூன்றுலகம் ஏத்தும் வீட்டுலகின் இளவரசாகிய நீ மிகச் சிறந்த பஞ்சாணுத்தரம்
என்னும் அகமிந்திர உலகத்திலிருந்து இங்கு வந்திருக்கின்றாய். அங்கிருந்து வந்து இங்கு
எழுந்தருளியிருக்கும் உன்னை மூவுலகமும் போற்றிப் புகழ்வதை எங்களால் உரைக்க
இயலாது'.

190. அந்தரமொன் நின்றி வருமுத்திக் கிளவரசாய்
மந்தரத்தின் மாண்ட சிறப்பமர்ந்தாய் நீயே
மந்தரத்தின் மாண்ட சிறப்பமர்ந்து மண்ணுலகத்து
அந்தரத்தை நீக்கும் அரசளித்தாய் நீயே.

'இனி இடையூறு ஏதுமின்றி வரப்போகும் வீட்டுலகின் இளவரசனே; நீ பிறந்த
உடனே மாமேருமலை மிசை பெருமைமிக்க சிறப்பினைப் பெற்றாய். அந்த மாமேருமலை
மீது சிறப்பெய்திய நீ இந்நிலவுலகத்தின் துன்பமனைத்தையும் நீக்கும் ஆட்சியையும்
செய்தருளினாய்.

191. ஆதியோடு அந்தமிலா முத்திக் கிளவரசாய்
மாதவனாய் மண்ணின் மிசை அமர்ந்தாய் நீயே
மாதவனாய் மண்ணின் மிசை அமர்ந்தோய் வான்புகழே
ஔிய மூவுலகம் ஏத்தா வாறுண்டோ.

முதலும் முடிவுமின்றி நிலைபெற்றுள்ள வீட்டுலகத்தின் இளவரசாகிய நீ மாபெரும்
துறவியாகி இவ்வுலகில் தவத்தை எய்தினாய்; இம்மண்ணுலகில் மிகச்சிறந்த தவமெய்திய
இறைவனே; உனது மிகப் பெரிய புகழினை இம்மூவுலகும் போற்றாத நிலை உண்டோ'.

(வேறு)

192. பாடினார் பறவை யெல்லாம் தரையின்மேல் வீழ்ந்த மண்மேல்
ஓடுவார் தாங்கள் எல்லாம் ஓடுங்குநின்று உவந்து கேட்டார்
பீடினால் இறைவன் நின்றான் பிறங்குதார் நிறங்கொள் சென்னி
ஆடும்மா நாக ராசன் அவதியால் அதனைக் கண்டான்.

என இவ்வாறு அவர்கள் இருவரும் இசையுடன் போற்றிப் புகழ், அதைக்கேட்டு
மயங்கிய பறவைகள் நிலத்தில் படிந்தன; இவ்வுலகில் உள்ள விலங்குகளும் மற்றவைகளும்
தத்தம் தொழில் மறந்து ஓடுங்கு சேர்ந்து கேட்டு மகிழ்ந்தன; இறைவன் மட்டும் சலியாது
பெருமைமிக்க தியானத்தில் நின்றான். படமெடுத்து ஆடும் நாகங்களின் தலைவனாகிய
தரணேந்திரன் தனது உயர் அறிவினால் இதனை உணர்ந்தான்.

193. கண்டவன் கலைகள் எல்லாம் கடந்து உபசாந்தி சென்ற
பண்டிதன் ஒருவனாகிப் பாதம் வாய்கை முகத்தால்
புண்டரீகத்தை வென்று புலமையை நடிப்பான் போலக்
கொண்டதோர் வேடம் தன்னால் இறைவனைக் குறுக வந்தான்.

அறிந்தவுடனே அனைத்துக் கலைகளையும் கற்றுயர்ந்த அமைதி மிக்கப் புலவனாகத்
தன்னை மாற்றிக்கொண்டு, தாமரை மலரை வென்ற அழகுமிக்க தனது முகம், வாய்,
பாதங்கள் இவற்றால் தனது புலமை வெளிப்படுமாறு நடிக்கின்றவனைப் போன்று
இறைவனிடம் நெருங்கி வந்தான்.

194. வந்தவன் மைந்தர் செய்கை வடிவுகண்டு உவந்து வானில்
சுந்தர மலர்கள் தூவி இறைவனை வணங்கிச் சொன்னான்
இந்திரர்க்கு இறைவன் செந்தா மரையடிக்கு இசைவி லாத
அந்தரம் பலவும் செய்தீர் அறிவிலீர் போக என்றான்.

அவ்வாறு வந்த தரணேந்திரன் அங்கிருந்த விநமி, நமி, என்பாரது அழகிய
உருவத்தையும் செயலையும் கண்டு மகிழ்ந்து, வானத்தினின்றும் தூய மலர்களை இறைவன்
பாதங்களில் தூவி வழிபட்டு, அவர்களை நோக்கி 'தேவர்கோன் முதலாய அனைவர்க்கும்
தலைவனான இறைவனது தாமரை மலர் போன்ற பாதங்களுக்குப் பொருந்தாத பால
இடையூறுகளைச் செய்கின்ற அறிவற்றவர்களே இவ்விடம் விட்டுச் செல்லுங்கள்' என்றான்.

195. என்றலும் குமரர் சொன்னார் இறைவன்தன் பெருமையாமே
ஒன்றிமற் றறிதும் நீர்போம் உம்கரு மத்து மேலே
அன்றெனில் அறிவி லாமை உம்மை வந்தடையும் என்றார்க்கு
இன்றுநீர் இறைவன் தன்னை இரக்கின்றது என்கொல் என்றான்.

என்று கூறியதும் இளைஞர்கள் தரணேந்திரனைப் பார்த்து 'இறைவனுடைய பெருமை
அனைத்தையும் நாங்கள் அறிவோம். நீர் உமது வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு
செல்லுங்கள். இல்லையேல் 'முட்டாள் பட்டம்' உம்மை வந்து சேரும்' என்றனர். அது
கேட்ட தரணேந்திரன் இறைவனிடத்திலே நீங்கள் வேண்டுவது யாது? எனக் கேட்டான்.

196. அரசராய்ச் சிலரைநாட்டி அரும்பொருள் ஈந்து மண்ணை
விரகினால் கண்டம்செய்து வேண்டுவார்க்கு ஈந்து போந்தார்
அரசரே நாங்கள் எங்கள் அவனிக்கு வந்தோம் என்ன
உரை செய்த பொருள் இங்குண்டோ உறுவனாய் இறைவன் நின்றான்.

அதற்கு அவர்கள் 'துறப்பதற்கு முன்னால் ஒரு சிலரை அரசராக்கி அரிய
செல்வத்தை அவர்களுக்கு அளித்து நாட்டினரையும் முறைப்படி பங்கிட்டுக்கொடுத்து
மற்றும் வேண்டியோர்க்கு வேண்டியன நல்கி, துறந்து தவம் செய்கின்றார். அன்று பெறத்
தவறிய நாங்கள் எங்களுக்கு உரிய அரசினைப் பெறுவதற்கு வந்துள்ளோம்' என்றனர்; அது
கேட்ட தரணேந்திரன் துறந்து நிற்கின்ற இறைவனிடம் நீங்கள் வேண்டும் பொருள்கள்
இருக்கின்றனவோ? எதுவும் இல்லையே என்றான்.

197. உலகம் மூன்றுடைய கோமாற்கு ஒன்று மற்றில்லை என்றீர்
பல மருந்துண்டு தீராப் பழம்பித்தர் நீவிர் என்ன
நிலமெலாம் பரதனாட்சி அவனுழைச் செல்லும் என்றான்
உலகினுக்கு உறுதி சொல்ல உம்மையோ விடுத்த தென்றார்.

'மூன்றுலகத்திற்கும் தலைவனாகிய இறைவனிடம் ஒன்றுமில்லையே' என்று
கூறுகின்ற நீர், 'மருந்துகளால் தீராத பிறவிப் பைத்தியக்காரர் போலும்' என்றனர்.
நாடனைத்தும் பரதனுக்குரியவை; நீங்கள் அவனிடம் செல்லுங்கள் எனத் தரணேந்திரன்
கூறவும், இதைச் சொல்லத்தான் உம்மை அனுப்பினார்களோ என்றனர் அவர்கள்.

198. மறுவிலாக் குணத்தினீர்கள் வடிவொடு வாக்குண் டேனும்
அறிவினால் சிறியீர் சால அப்பன் நீர் ஏலும் கேண்மின்
பிறர் வினவாமல் செப்பல் பேர்ந்துழி செறிதல் பின்சென்று
இறைவரைப் பிரிந்தி டாமை ஏழைகள் இயற்கை கண்டீர்.

உயர் குணங்களையுடைய நீங்கள் தோற்றப் பொலிவும்
சொல்லாற்றலுமுடையவர்களாயினும், அற்ப அறிவுடைவர்களாய் இருக்கின்றீர் அய்யன்மீர்!
நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்! பிறர் கேளாதிருக்கும்போதே பேசிக் கொண்டிருப்பதும்,
ஒரு பெரியோரைத் தொடர்ந்து சென்று அவரை விட்டு நீங்காது பொருத்தமற்ற முறையில்
நடந்து கொள்வதும், பேதைகளின் இயல்பாகும் என்று தரணேந்திரன் கூறினான்.

199. நாதன்பால் நாங்கள் ஒன்றுபெற்று நல்லவர்கள் ஏத்தப்
போதலோடொக்குமோ இப்பூமி அந்தரங்கள் பெற்றால்
ஆதலால் பரதனன்றித் தேவர்கோன் அளித்த தேனும்
யாதுநாம் வேண்டல் செல்லோம் இனியுரை யொழிக வென்றார்.

மேலோர் போற்றும் வண்ணம் இறைவனிடத்திலே மிகச் சிறிய பொருளையேனும்
பெற்றுச் சென்றால் அது போதும்; மற்றவர்களிடம் இவ்வுலகத்தையே பெறினும் அதற்கு ஈடு
ஆகுமோ? எனவே பரதன் எனன விண்ணவர் கோனே அளித்தாலும் அவர்கள் தரும் பெரும்
செல்வத்தை நாங்கள் விரும்பமாட்டோம்; இனி இது குறித்து வீணாகப் பேசாது இருப்பீராக
என்றார்.

200. என்றலும் என்னை மன்னர் மைந்தர்தம் பெருமை என்னாச்
சென்று அவன் சென்னி சாய்த்திட்டு இறைவன் தான் செப்பக் கேட்டது
ஒன்றுளது என்பவன்போல் உருவு கொண்டு அதனின் நீங்கி
நின்றனன் முடியும் பூனும் ஆரமும் குழையும் மின்ன.

என்றலும், அரச குமாரர்களின் பெருமை இத்தகையதோ என வியந்து, இறைவனை
நெருங்கிச் சென்று தனது முகத்தினைச் சாய்த்து இறைவன் ஏதோ சொல்லக் கேட்டவன்
போல் அசைந்து பிறகு அங்கிருந்து விலகித் தனது உண்மை உருவத்தோடு, காதிலே
குண்டலங்களும் கழுத்திலே மணி மாலைகளும், தலையிலே மணி முடியும் ஒளிவிட அரச
குமாரர்க்கெதிரில் நின்றனன்.

201. முன்னைத்தன் உருவம்காட்டி முனிவன் நீர் வேண்டிற்றீய
என்னைஇன்று அருளிச் செய்தான் எழுகநீர் என்னோ டென்று
மின்னும் ஓர் விமான மேற்றி வேதண்டம் அவரோ டெய்தி
மன்னராய் நாட்டி யிட்டான் மலைமிசை அரசர்க் கெல்லாம்.

அந்த அரச குமாரர்களுக்குத்தான் தரணேந்திரன் என்பதை அறியச்செய்து, நீங்கள்
வேண்டியவற்றைக் கொடுக்குமாறு இறைவன் எனக்குப் பணித்துள்ளான் என்று அவர்களை
ஒளிமிக்க விமானத்தில் அழைத்துக்கொண்டு 'விசயார்த்தம்' எனலும் மலைக்குச் சென்று
அங்குள்ள பல அரசர்களுக்கெல்லாம் இவர்களை அரசராக்கினான்.

202. மனமலி வடக்கில் சேடி அறுபதுக்கு அரச னாக
வினமியை நாட்டிப் பூரம் கனகபல்ல வத்தை யீந்தான்
அனையவை தெற்கில் சேடி ஐம்பது நமிக்கு ஈந்து
புனைவரும் சகர வாள மிரத நூபுரத்தை வைத்தான்.

வடக்குப் பக்கத்திலுள்ள மனதிற்கினிய சேடி என்னும் அறுபது நகரங்களின்
தொகுதிக்கு விநமியை அரசனாக்கி, கனகபல்லவன் என்னும் நகரத்தைத் தலைநகரமாக
அமைத்தான். அடுத்து அதே தகுதியுள்ள தென்புறத்தின் ஐம்பது நகரங்களுக்குத்
தலைவனாக நமியை நியமித்து, 'இரத நூபுரசகரவாளம்' என்பதைத் தலைநகராக்கினான்.

203. விஞ்சைகள் அஞ்ச நூறும் சிறியன ஏழு நூறும்
தஞ்சமாய் அவர்கட்கீந்து தானவர் தம்மையெல்லாம்
அஞ்சினீர் இவர்கள் ஆணை கேட்டுவந்து இறைஞ்சீராகில்
துஞ்சினீர் என்று கொண்மின் மலையுமோர் துகளதாமே.

மேலும் அவர்களுக்கு ஐநூறு பெரிய வித்தைகளையும், எழுநூறு எளிய
வித்தைகளையும் கற்றுக்கொடுத்து, நாட்டிலுள்ளவர்களை எல்லாம் இவர்கள் ஆணைக்கு
அடங்கி நடக்கும்படியும் தவறினால் தொலைந்து விடுவீர்கள், இதை மறக்காதீர்கள் என்றும்,
உங்கள் மலைகளும் தூளாகிவிடும் என்றும் எச்சரித்தான்.

204. என்றவர்க் கரசுநாட்டி இலங்கு பன்னகர்க்கு நாதன்
சென்றுதன் பவனம் புக்கான் செழுமணி முடிவில் வீச
அன்றுதொட்டு இன்றுகாறும் அருள் உம்மிற் பெற்று வந்த
மின்திகழ் தந்தன் அந்த வினமிதன் குலத்தின் உள்ளான்.

இவ்வாறு அமைத்து அவர்கள் ஆட்சியை நிலைபெறச் செய்து, ஒளி விளங்கும் பவண
தேவர்களின் தலைவனாகிய தரணேந்திரன் தனது முடி துலங்கும் வண்ணம் தன் இருப்பிடம்
சேர்ந்தான். அன்று முதல் இன்று வரை உங்கள் அருளோடு வாழ்ந்து வந்த விநமி குலத்திலே
தோன்றியவன்தான் இந்த வித்துத்தந்தன்.

205. நஞ்சுடை மரத்தை யேனும் நட்டுநீரட்டி ஆக்கி
விஞ்சிய அதனைத் தாமே வீட்டுதல் அரிது யார்க்கும்
என்பது இவ்வுலகில் நின்ற தறிதியே நீவிர் நட்ட
விஞ்சையர் குலத்து மேலநீ வெகுள்வதென் விடுக என்றான்.

நஞ்சையே தருவதாயினும் தாம் நட்டு நீர்விட்டு வளர்த்த மரத்தை தாமே
அழிப்பதென்றால் எப்படிப் பட்டவர்க்கும் அரியதாகும் என்னும் நியதி நீயறியாததோ! நீங்கள்
நிலைக்கச் செய்த இந்த விஞ்சையர் குலத்தின்மேல் இவ்வளவு சினம் கொள்வது ஏன்?
கோபத்தை விடுவாயாக.

206. வினையற எறிந்த வீரன் விதேகத்து வீத சோகம்
தனையுடை வைசயந்தன் தன்மகன் என்முன் தன்மைக்கு
இனையவன் எவர்க்கும் ஏதம் மனத்தினும் நினைத்தி டாதான்
தனையிவை செய்தான் யாவ னாயினும் தடிவன் கண்டாய்

வினைகள் அனைத்தையும் அடியோடு நீக்கிய இந்த மாவீரன்; விதேக நாட்டின்
தலைநகரமான வீதசோகத்திலிருந்து ஆட்சி செய்த மன்னன் வைசயந்தனுடைய மைந்தனும்
எனது அண்ணனுமாவார்; மாமுனிவராகிய இவர் மனத்தினாலும் யாருக்கும் தீமை
செய்யாதவர். அப்படிப்பட்டவருக்கு இக்கொடுமைகளைச் செய்தவன் யாராயினும்
விடமாட்டேன். அவனை ஒழிப்பேன் என்று தரணேந்திரன் கூறினான்.

207. உனக்கிவன் தமைய னாய பிறப்பு நீயறிந்தது ஒன்றே
உனக்குமுன் இவனும் ஆய பிறப்பெண்ணின் உரைக்க லாற்றா
வினைக்கு வித்தீட்ட வேண்டா வெகுளியைப் பெருக்கி மெய்ம்மை
நினைத்திடில் சுற்ற மன்றி நின்றவர் இல்லை கண்டாய்.

அது கேட்டு தரணேந்திரனே! இந்தச் சஞ்சயந்தன் இந்தப் பிறப்பில் உனக்கு
அண்ணனாகப் பிறந்ததை மட்டும்தான் நீ அறிந்துள்ளாய். இதற்கு முன்பு இவர் எடுத்த
பிறப்புகளை யாரால் கணக்கிட்டு உரைக்க முடியும்? எனவே வீணாகக் கோபத்தை வளர்த்து
மேலும் தீவினைக்கான விதையைச் சேர்க்க வேண்டாம். உண்மையை உள்ளவாற்றிந்தால்,
இவ்வுலகத்திலுள்ளவர்கள் அனைவரும் நமது உறவினர்களே அன்றி வேறில்லை என்றான்!
(யாதும் ஊரே யாவரும் கேளீர் என்னும் புறப்பாடலை நோக்குக).

(வேறு)

208. வருதிரை மணலினும் வளியி னால் திரள்
சருகிலை போலவும் சாயை போலவும்
மருவிய வினைவசம் வருவதல்லது இங்கு
ஒருவர்கண் உறவு ஒருநாளும் இல்லையே.

கடல் அலையினால் மாறிமாறித் திரளும் மணலைப் போலவும், வீசும் காற்றினால்
வினாடிக்கு ஒரு இடம் மாறும் இலைச் சருகுகளைப் போலவும், நம்மிடம் சேர்ந்த வினைப்
பயனால் மாறிமாறி வருவதன்றி உறவுமுறை நம்மிடம் என்றும் நிலைத்திருந்ததில்லை.

209. மின்னினும் மிகைநனி தோன்றி வீதலின்
மன்னிய உயிர்தமின் மருவி லாதன
முன்னை மூவுலகினுள் இல்லை யாயினும்
பின்னிய உறவிது பெரிது மில்லையே.

மின்னலைவிட அளவற்ற முறைகள் பிறந்தும், இறந்தும் உழல்கின்ற
உயிர்களுக்குக்குள் உறவில்லாதவை இம்மூவுலகிலுமில்லை. ஆயினும் அப்படித் தொடர்ந்த
எந்த உறவும் நிலையாக இருந்ததில்லை.

210. உற்றவரே உறுபகைஞர் ஆகுவர்
செற்றவரே சிறந்தாரு மாகுவர்
மற்றவரே மறித்திரண்டு மாகுவர்
அற்றவர் ஒருவர் இங்கு யாருமில்லையே.

ஒரு பிறவியில் நெருங்கிய உறவாக இருந்தவர் அடுத்த பிறவியில் கொடிய
பகைவராகத் தோன்றுவர், பகைவராய் இருந்தவர்கள் சிறந்தோராகப் பிறப்பர், பகையும்
உறவுமாகிய அவர்கள் மீண்டும் மாறித் தோன்றுவர், அப்படி மாறாது ஒரே நிலையில்
இருப்பர் இங்கு யாருமில்லர்.

211. அரசர் களே அரு நாரக ராகுவர்
நரர்களே நல வரச ராகுவர்
சுரரவரே தொழு புலைய ராகுவர்
நரரவரே கரு நாயு மாகுவர்.

இப்போது மன்னர்களாக இருப்பவர், அடுத்து நரக துன்பத்தை எய்துவர், நரகத்தில்
உழல்பவர் மறு பிறவியில் மண்ணுலக வேந்தராவர், தேவர்களாக இருப்பவர் இழி குலத்திலே
தோன்றுவர், மனிதராக இருப்பவர் கரிய நாயாகவும் பிறப்பர்.

212. மங்கையரே மணவாளராகுவர்
தங்கையரே மறுத்தாயுமாகுவர்
அங்கு அவரே அடியாரு மாகுவர்
இங்கிது பிறவிய தியல்பின் வண்ணமே.

ஒரு பிறப்பில் பெண்களாக இருப்பவர் அதாவது மனைவியாக இருப்பவர்
மறுபிறவியில் கணவராகவும் பிறப்பர், தங்கையாக இருப்பவர் தாயாகத் தோன்றினும்
தோன்றுவர், அவர்களே அடுத்த பிறவியில் அடிமைகளாகப் பிறந்தாலும் பிறப்பர். இதுதான்
உயிரின் இயல்பாக இருக்கின்றது.

213. சுற்றமும் பகையும் என்று இரண்டு மில்லையாம்
மற்றிந்த வழக்கினான் மதியின் மாந்தர்கள்
பெற்றறியைப் பார்கொடா பெற்ற தொன்றிலே
செற்றமும் ஆர்வமும் சென்று நிற்பரே.

சுற்றம் என்றோ பகை என்றோ நிலையான ஒரு தன்மை இல்லை என்பதால் இந்த நிலையற்ற முறைகளை நன்குணர்ந்த மெய்யறிவாளர்கள், இவ்வுலகில் மிகவும் மேலான நிலையைத் தரும் பெருமை மிக்க இந்த மனிதப் பிறப்பினை நன்கு பயன்படும்படி ஆசையையும், செற்றத்தையும் அடியோடு நீக்கிச் சமநிலையில் நிற்பர்.

214. அனந்தமாம் பிறவியுள் அருந்தவன் உனைப்
புணர்ந்தவும் பகைவனாய் அனந்தம் போலுமால்
அனந்தமே இவன் உறவாகி வந்தவும்
நினைந்த பின் இதுபகை உறவின் நீர்மையே.

இதுவரை எடுக்கப்பட்ட எண்ணற்ற பிறவிகளில் இந்த அருந்தவனாகிய சஞ்சயந்தன் உனக்குப் பகைவனாகக் கணக்கற்ற தடவை இருந்ததுண்டு, அதுபோல் இந்த வித்துத்தந்தன் எண்ணற்ற முறை உனக்கு உறவாகவும் இருந்துள்ளான். இந்நிலையில் நாம் உறவென்றும் பகை என்றும் நினைப்பதில் என்ன இருக்கின்றது; இதுதான் உண்மை.

(வேறு)

215. எப்பிறப்பினும் பகைஉனக் கிவனலன் முனியும் ஓர் உறவல்லன்
எப்பிறப்பினும் பகைவர்க் குண்டு மற்றுறவுளக் கிவனல்லன்
இப்பிறப்பில் இப்பகை உறவுக்கு நீஇப்படி எழுவாயேல்
செப்பு இறந்துழிபகை உறவுக்கு நீ செய்வதென் இருவாளா.

இதற்கு முன்பு எடுத்த பிறவிகள் அனைத்திலும் இந்த விஞ்சையன் உனக்குப் பகைவனாகவே இருந்ததில்லை, இந்த முனிவரும் எப்போதும் உறவாகவே தோன்றியதில்லை, மேலும் இவர்கள் இருவரும் இதற்கு முன் பிறவியில் பகைவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர், இந்த வித்துத்தந்தனும் உனக்கு உறவாக இருந்ததில்லை, இந்தப் பிறவியில் இந்தப் பகை, உறவு உருவானதற்கே நீ இப்படி விருப்பு, வெறுப்புடன் இருப்பாயானால் முற்பிறவிகளில் இருந்த பகை உறவுக்கு நீ செய்யப்போவது என்ன? ஆராய்ந்து சொல்! எனவே அமைதியாய் இருப்பாயாக.

216. ஐம்பரி வட்டவணை அகத்தில் வாழ் உயிர்க்கு
என்பல சொல்லின் இன்று இவனை நீ விடு
முன்பு இவன் தனக்கிந்த முனிக்கண் ஆயதோர்
என்புறு வேரத்தால் இவர்க் கிதாயதே.

ஐந்து பரிவட்டங்களிலே சிக்கி உழலும் உயிர்களுக்கு எவ்வளவுதான் சொன்னாலும் பயன் என்ன? அது இருக்கட்டும். இப்போது இவனை விடுதலை செய்வாயாக, முற்பிறவிகளில் இவனுக்கும் முனிவருக்கும் தோன்றிய நெடிய அதாவது எலும்பினுள் ஊடுருவிய பகைமையால் (வைராக்கியத்தால்) இப்போது இந்நிலை தோன்றியது.

217. ஆதலால் வெகுளியே பகை நமக்கெலாம்
தீதெலாம் வினையினால் தீக்கதிப் பெயும்
காதலார் தம்மையும் ஒரு கணத்துளே
ஏதிலா ராக்கும் இஃது இகழ்த் தக்கதே.

ஆதலால் நமது உண்மையான பகை நமது வெகுளிதான்; நமக்கு வருகின்ற தீமைகளெல்லாம் நாம் சேர்த்த வினைகளால்தான்; மேலும் அவ்வினை தீய கதிகளிலே செலுத்தும். இந்தத் தீ வினையானது அன்புடையவர்களையும் ஒரு கணத்தில் பகைவர்களாக மாற்றவல்லது. எனவே, இத்தீவினைக்கு முதற்காரணமான சினம் இகழ்ந்து விடத்தக்கதாகும்.

(வேறு)

218. மற்றிவன் செய்த தீமைக்கு ஏது மாமுனி வனேமுன்
கொற்ற வனாகிச் செய்த கொடுமைசெய் கோபத்தீயால்
வெற்றிவேல் உண்ட நீர்போல் நின்ற வேரத்தின் வீடி
இற்ற இப்பிறப்பின் வேரத்து இவன்இவை செய்த தென்றான்.

அடுத்து இந்த வித்துத்தந்தன் செய்த கொடுமைக்குக் காரணம், முற்பிறவியில் இந்த முனிவர் அரசனாக இருந்தபோது இவனுக்குச் செய்த தீமையே; அத்தீமையானது தீயைப் போன்ற செற்றத்தை உண்டாக்கி காய்ச்சிய வேல் உண்ட நீர் போல் நிலைத்து நிற்க, இறந்த இந்த விஞ்சையன் சஞ்சயந்தருடைய இறுதிப் பிறப்பாகிய இப்போது வித்துத்தந்தனாகப் பிறந்து இத்தகு கொடுமைகளை வைரத்தால் செய்தான் என்றான் ஆதித்யாபதேவன்.

219. இதற்குமுன் போன நான்கு பிறப்பிலிவ் வீரன் செய்கை
மதித்தவன் பிறவி தோறும் வயிரத்தால் வானத்து உய்த்தான்
அதற்கெலாம் செய்வ தென்கொல் அருந்தவன் திரிந்து வாராக்
கதிக்கண் நின்றான் இவன்தன் தீமையால் கண்டதுண்டோ.

மேலும் அத்தேவன், கடந்த நான்கு பிறவிகளிலும் இந்த மாவீரனாகிய முனிவர் பொறுமையின் பெருமையை எண்ணி நின்றார்; வித்துத்தந்தன் ஒவ்வொரு பிறவியிலும் வைரத்தால் துன்பங்களைச் செய்து இவரை விண்ணுலகடையச் செய்தான்; அதற்கெல்லாம் நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்! அருந்தவ முனிவனாகிய சஞ்சயந்தன் இவன் செய்த கொடுமைகளைப் பொறுத்ததால், மீண்டும் திரும்பி வராத உயர் கதியை அடைந்தான். இதை நீ அறிவாயாக.

220. இன்றிவன் செய்த தெல்லாம் உறுதியே இறைவற் கென்று
நின்றிடும் புகழை வித்தி நெடும்பழி விளைத்துக் கொண்டான்
அன்றியும் இவன் செய் துன்பம் பொறுத்ததால் அகதி புக்கான்
ஒன்றியிவ் இரண்டின் மிக்கது ஒன்றுண்டோ உரகர் கோவே.

நாகேந்திரனே! இன்று இந்த விஞ்சையன் செய்த தீமைகளெல்லாம் முனிவருக்கு நன்மையே ஆகும்; அவருக்கு நிலைத்த புகழை நிறுத்தி தீராப் பழியை இவன் ஏற்றுக் கொண்டான்! மேலும் இவனுடைய கொடுமையைப் பொறுத்ததால் முனிவர் வீடுபேறடைந்தார். இவற்றை நோக்கும்போது இவன் செய்த தீமையைக்காட்டிலும் கொடியதோ அல்லது இவர் பெற்ற நன்மையைக் காட்டிலும் மேலானதோ இருக்கின்றதா என்பதை எண்ணிப் பார்ப்பாயாக என்றான்.

221. என்றலும் உரக ராசன் இறந்தநாள் பிறவி தோறும்
சென்றிவன் செய்த வெல்லாம் செப்பெனத் தேவராசன்
நின்றுநின் வெகுளிவெப்பம் கருணையால் அவித்து நின்று
வென்றவர்ப் பணிந்துவா நீ வினவிய துரைப்பன் என்றான்.

என்று ஆதித்யாபதேவன் கூறியதைக் கேட்ட தரணேந்திரன், முன் பிறவிகளில் இந்த விஞ்சையன் செய்த தீமைகளை எல்லாம் கூறும்படி வேண்ட கல்பவாசிதேவன் தரணேந்திரனை நோக்கி, உன்னுடைய கோபத்தீயை அருளாகிய நீரால் தணியச் செய்து வினைகளை வென்ற இறைவனை வணங்கி வருவாயாக! பிறகு நீ விரும்பியவற்றை விரிவாகச் சொல்லுகின்றேன் என்றான்.

222. என்றலும் நின்ற கோபத்து எரிமழை இடருற்றாற் போல்
அன்று அவன் சொன்ன இன்சொல் மாரியால் அவிந்தது ஆங்கண்
சென்றது தெளிவு சிந்தை சினவரன் சரணம் மூழ்கி
நின்றனன் கமலம் ஆதித்தாபன் நேர் பட்டதொத்தே.

என்று கூறியவுடனே எரியும் நெருப்பானது மழையால் தணிந்தது போல் அவனது கோபத்தீயானது ஆதித்யாபனது அறிவுரை என்னும் மழையால் அடங்கியது. அவனது

உள்ளத்தில் தெளிவு தோன்றியது. எனவே சிந பகவானின் பாதங்களை வணங்கி மீண்டும் வந்து கதிரவனுக்கு முன்னால் மலர்ந்து நிற்கின்ற கமல மலரைப்போல் ஆதித்யாபன் எதிரிலே நின்றான்.

223. நின்றவன் தன்னை நோக்கி முனிவனும் நீயும் நானும்
மின்திகழ் தந்த னோடும் விரும்பிய மனத்த ராகிச்
சென்ற அப்பிறவி தொட்டு வந்தனம் இன்று காறும்
ஒன்றும் எஞ்சாமை கேள்நீ உரைக்கின்றேன் உரகர் கோவே.

அமைதியாக நின்ற தரணேந்திரனை நோக்கி, தரணேந்திரனே! வீடுபெற்ற முனிவனும், நீயும், நானும் இந்த வித்துத்தந்தனை மிகவும் விரும்பியவர்களாய் இருந்த பிறவி முதல் இன்று வரை நிகழ்ந்தவற்றை ஒன்றுவிடாமல் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக! என ஆதித்யாபன் கூறத் தொடங்கினான்.

சஞ்சயந்தன் முத்திச் சருக்கம் முற்றுப் பெற்றது.